

XII. Sredi Turčije globoke

Sredi Turčije so stale tri zelene lipe. Tam je bila prav takrat velika veselica. Turški paša je slavil velik praznik, ker je dobil za jetnico Marjetico, hčerko mogočnega kralja Matjaža. Ukazal je pripraviti veselico, kakršne že davno niso pomnili v vsej Turčiji.

Pod prvo lipo so se pripravljali na raj, na ples. Iz vseh krajev dežele so prišli Turki v pisanih oblekah, vriskali so in peli, da je šlo preko vse

dežele: »Marjetica, hčerka Matjaževa, je naša jetnica!« Sredi med njimi je hodil paša, ponosen in vesel, smejal se je in se bahal: »Samega Matjaža smo ugnali. Mislil je, da bo on mene ujel, zdaj pa je njegova hčerka moja jetnica.« Položil je Tomažu, ki je stal poleg njega, roko na ramo in rekel: »Selim bej, moj junak, kaj hočeš za plačilo, ker si mi pripeljal Marjetico?«

Selim bej se je priklonil in rekel: »Sto cekinov, kakor si obljubil, slavni paša.«

»Ne samo sto. Sto petdeset jih dobiš, Marjetica jih je vredna.«

Naštel je Tomažu — Selim beju — sto petdeset cekinov, nato pa je odšel z njim pod drugo lipo, kjer so raj prodajali. Kdor je hotel plesati, je moral plačati rumen cekin, da se je lahko zavrtel pod tretjo lipo.

(Dalje.)

Anton Debeljak

Čopasti škrjanec

*Z oči mi švigne spanček,
razklene zora žarkov pest:
kdo perni je zaranček,
ki hodi sem pod okno sest?
To blatni je škrjanček,
prijatelj naših sel in mest,
cri-cri!*

*Rekó ti kje ciganček,
celo razbojnik carskih cest,
a skromen si drobljanček,
kot tvoja ženka, golcev šest.
Iz rok si vzel mi žganček
in koj mladičem nesel jest,
cri-cri!*

*Rjavi modrijanček,
čuvaj širokih belih cest,
prijeten si mi znanček,
cri-cri! v minuti vsaki zvest,
naj sije v snegu klanček,
naj klije topla doba gnezd,
cri-cri!*

Čopasti ali blatni škrjanec se rad potika po velikih potih, zato mu ponekod pravijo tudi blatni redovnik ali šaljivo — cestni tolovaj, ropar.